

Ντοστογιέφσκι και η Παραβολή του Ασώτου Υιού

“Μας δείχνει, πως ο Θεός βλέπει εμάς και πως πρέπει να βλέπουμε εμείς τον Θεό...”

Γράφει

Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Απόστρατος Αξιωματικός του Στρατού Ξηράς
Αρθρογράφος - Ιστορικός Ερευνητής

Όσοι εκκλησιάζονται τις Κυριακές και προσέρχονται πριν την ανάγνωση του Ευαγγελίου, θα ακούσουν από τα χείλη των ιερέων, σε κάποια χρονική στιγμή του Τυπικού της Εκκλησίας, να απαγγέλουν την παραβολή του Ασώτου.

Είναι μια από τις πλέον γνωστές παραβολές των Ευαγγελίων αυτή η παραβολή του ασώτου. Την συναντούμε στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο 15:11-24.

Με αυτό μου το άρθρο θα κάνω μια διαφορετική προσέγγιση της παραβολής αυτής, με μια αληθινή ιστορία ενός γνωστού σε όλους μας προσώπου, του Θεοδώρου Ντοστογιέφσκι.

Ως γνωστό γεννήθηκε στις 11 Νοεμβρίου 1821 στη Μόσχα. Σπούδασε ιατρική και έγινε στρατιωτικός ιατρός.

Επίσης θεωρείται παγκοσμίως ότι ήταν ένας: Από τους πιο μεγάλους συγγραφείς του κόσμου, τους πιο μεγάλους φιλοσόφους, τους πιο μεγάλους ψυχολόγους και ψυχογράφους, ο πιο καλός γνώστης της ψυχής και της καρδιάς του ανθρώπου και ταυτοχρόνως ένας αληθινός και εξαιρετός χριστιανός.

Στα νιάτα του ο Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι ήταν άθεος μηδενιστής, παρόλο που ο παππούς ήταν κληρικός.

Ως συνέπεια των ιδεών του, τον Απρίλιο του 1849 και διαπράττοντας κάποιο αδίκημα, συνελήφθη και πέρασε από έκτακτο στρατοδικείο.

Η κατηγορία ήταν για συμμετοχή σε προδοτική συνωμοσία. Η ποινή που επιβλήθηκε στον Ντοστογιέφσκι ήταν τέσσερα χρόνια καταναγκαστικά έργα και στρατιωτική υπηρεσία ως απλός στρατιώτης για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα.

Εκεί αρχίζει για πρώτη φορά στην ζωή του να διαβάζει το Ευαγγέλιο είναι ένας αμύθητος θησαυρός γνώσεων, ψυχολογίας, τρόπου ζωής, ένας θησαυρός σοφίας, ανώτερης από όλες τις επιστήμες.

Από τότε ο Ντοστογιέφσκι καταφρόνησε την σοφία του κόσμου, που την ήξερε, και αφοσιώθηκε ολόψυχα στην διδασκαλία του Ευαγγελίου.

Έζησε ως Χριστιανός, όσο πιο συνειδητά το μπορούσε. Και το περιεχόμενο της ψυχής του το αποτύπωσε στα βιβλία του, που είναι γεμάτα από το φως του Χριστού και την ομορφιά της Ορθοδοξίας.

Όταν πλησίασε η ώρα του θανάτου του, κάλεσε κοντά τα παιδιά του, γύρω από το κρεβάτι του πόνου και τους είπε:

«Παιδιά μου, ότι απόκτησα στη ζωή μου, σας το έχω δώσει. Όλη μου την περιουσία και όλα μου τα πλούτη. Ένα πράγμα ήθελα να το κρατώ δικό μου μέχρι την τελευταία μου στιγμή, σαν το πιο πολύτιμο θησαυρό μου: είναι το Ευαγγέλιο αυτό, που μου έδωκαν, όταν ήμουν στην φυλακή. Διαβάζοντάς το βιβλίο αυτό βρήκα το φως και την αλήθεια. Από τότε το έχω συνεχώς κοντά μου. Και το διαβάζω κάθε ημέρα. Το ίδιο. Αυτό το ευλογημένο βιβλίο. Είναι το πολυτιμότερο απόκτημα της ζωής μου. Γι' αυτό τώρα, που δεν μπορώ πια να το κρατήσω άλλο, θέλω να σας το εμπιστευτώ. Και δικαιοματικά ανήκει σε εσένα!»

Και λέγοντας αυτό, το έδωσε στον πρωτότοκο του υιό. Και του είπε:

«Άνοιξε το στο «Κατά Λουκάν» άγιο Ευαγγέλιο και διάβασε την παραβολή του Ασώτου Υιού».

Άνοιξε το Ευαγγέλιο ο πρωτότοκος και άρχισε να διαβάζει την περικοπή της παραβολής του Ασώτου:

Κατά Λουκά 15:11-24

«Είπε δε [ο Κύριος], κάποιος άνθρωπος είχε δυο γιους. και είπε ο νεότερος αυτών προς τον πατέρα, «Πατέρα, δώσε μου το μέρος της περιουσίας που μου ανήκει». Και μοίρασε σ' αυτούς τα υπάρχοντα του. Και μετά από λίγες ημέρες, ο νεότερος γιος, αφού μάζεψε τα πάντα, έφυγε σε χώρα μακρινή. και εκεί διασκόρπισε την περιουσία του ζώντας άσωτα. Αφού δε δαπάνησε τα πάντα, έγινε μεγάλη πείνα στην χώρα εκείνη και αυτός άρχισε να στερείται. Τότε πήγε και προσκολλήθηκε σε ένα από τους πολίτες εκείνης της χώρας, ο οποίος τον έστειλε στα χωράφια του για να βόσκει γουρούνια. Και επιθυμούσε να γεμίσει την κοιλιά του από τα ξυλοκέρατα τα οποία έτρωγαν τα γουρούνια. και κανένας δεν έδινε σ' αυτόν. Και αφού ήρθε στον εαυτό του είπε: πόσοι μισθωτοί του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί και εγώ χάνομαι από την πείνα! Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου, και θα του πω, «πατέρα αμάρτησα στον ουρανό και ενώπιον σου και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομαστώ γιος σου, κάνε με σαν ένα των μισθωτών σου.»

Και σηκώθηκε και ήλθε προς τον πατέρα του. ΕΝΩ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΜΑΚΡΙΑ, ΕΙΔΕ ΑΥΤΟΝ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΠΛΑΧΝΙΣΤΗΚΕ. ΚΑΙ ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ ΕΠΕΣΣΕ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΡΑΧΗΛΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΤΑΦΙΛΗΣΕ.

Και είπε προς αυτόν ο γιος: πατέρα αμάρτησα στον ουρανό και ενώπιον σου, και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομαστώ γιος σου.

Και ο πατέρας είπε προς τους δούλους του: ΦΕΡΤΕ ΕΞΩ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΝΤΥΣΤΕ ΤΟΝ ΚΑΙ ΒΑΛΤΕ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ.

Και φέρτε και σφάξτε τον μόσχο τον σιτευτό, και αφού φάμε ας ευφρανθούμε, διότι αυτός ο γιος μου νεκρός ήταν και ΞΑΝΑΖΗΣΕ. Και χαμένος ήταν και βρέθηκε. Και άρχισαν να ευφραίνονται»

Ο γέρο Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι ακροάται με ευλάβεια και κλαίει με συγκίνηση.

Όταν τελείωσε είπε: *«Η παραβολή αυτή είναι η περίληψη του Ευαγγελίου. Μας δείχνει, πώς ο Θεός βλέπει εμάς και πώς πρέπει να βλέπουμε εμείς τον Θεό».*

Στις 28 Ιανουαρίου 1881 (9 Φεβρουαρίου με το νέο ημερολόγιο), ώρα 8:36 το βράδυ, ο Φιοντόρ Μιχαήλοβιτς Ντοστογιέφσκι (το πραγματικό του όνομα) άφησε την τελευταία του πνοή.

Κατακλείδα

Τελικώς όλοι εμείς σήμερα θεωρούμε τον εαυτό μας εξυπνότερο του Ντοστογιέφσκι και απορρίπτουμε (ευτυχώς μια μικρή μερίδα ανθρώπων) την ύπαρξη του Θεού;

Πώς θα μάθουμε την σοφία του Θεού, που φωτίζει, αγιάζει και σώζει, αν δεν έχουμε μελετήσει στη ζωή μας: την Αγία γραφή, το Άγιο Ευαγγέλιο ή τα ιερά βιβλία;

Βεβαίως ο άνθρωπος πολλές φορές διερωτάται: Πώς γνωρίζω ότι υπάρχει ο Θεός;

Ορισμένες απλές απαντήσεις:

Γνωρίζω ότι υπάρχει ο Θεός επειδή μιλώ καθημερινά με Αυτόν.

Εγώ δεν Τον ακούω να μου απαντά με φωνή, αλλά αισθάνομαι την παρουσία Του, αισθάνομαι την καθοδήγησή Του, γνωρίζω την αγάπη Του, λαχταρώ για το έλεός Του.

Πράγματα που συνέβησαν στη ζωή μπορούν να εξηγηθούν μόνο με τον Θεό.

Ο Θεός θαυματουργικά με έσωσε και άλλαξε τη ζωή μου, έτσι, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να αναγνωρίσω και να δοξάζω την ύπαρξή Του.

Κανένα από αυτά τα επιχειρήματα δεν μπορεί αφ' εαυτού να πείσει εκείνον που αρνείται να αναγνωρίσει εκείνο που είναι τόσο σαφές.

Και τέλος, η ύπαρξη του Θεού πρέπει να αποδεχθεί με την πίστη (Εβραίους 11:6).

Η πίστη στη ύπαρξη του Θεού δεν είναι βήμα στα τυφλά, αλλά σίγουρο βήμα σε καλά φωτισμένο μέρος, όπου το 90% των ανθρώπων ήδη βρίσκεται.